

Pravda o človeku.

Je nám zaiste jasné, že človeka nemôžeme správne oceniť podľa toho, čo má. Správne ho môžeme ohodnotiť len vtedy, ak hľadáme na to, čím je. Ak má miliónový dom a polmiliónovú chatu a štvrtmiliónové auto, to je hodnota jeho vecí. Nie jeho vlastná. Ba aj samé tieto veci v jeho rukách nadobúdajú alebo strácajú na svojej hodnote podľa toho, čím je ich vlastník, načo ich užíva alebo zneužíva.

Veľa záleží na tom, či je ich majiteľ dobrý alebo podlý, múdry alebo hlúpy, dobroprajný alebo sebecký. Ale tiež si nemôžeme myslieť, že sme pri hodnotení ľudí absolútne spravodliví, keď ich hodnotíme podľa toho, čím sú. Takto môže ohodnotiť človeka len Boh, ktorý mu vidí do srdca, a všetko o ňom vie a ktorý jediný má presnú mieru pri meraní toho, čím človek je, čo robí človeka vzácnym alebo bezvýznamným. Teda ani vtedy nemáme istotu, že sme správni a spravodliví, ak oceňujeme človeka podľa toho, čím je. A predsa je tu určité kritérium, podľa ktorého môžeme aspoň približne uhádnuť niekoho veľkosť alebo malosť. Tým kritériom je ideál, to, po čom túži, za čím kráča, o čo sa v živote usiluje. Hovorí sa: povedz mi, po čom túžiš a ja ti poviem, kto si. Na základe tohto kritéria možno rozlíšiť pri hodnotení ľudí tri skupiny.

Prvú tvoria tí, čo túžia byť ako iní. Nechcú za inými zaostať, chcú sa im vyrovnávať. Chcú byť citovo vyvážení, umiernení, rozhodní, smelí, ale pritom rozumní, opatrní, chcú byť tichí, ale nie bojzliví, ohľaduplní ale nie pasívni. Ľuďom tejto skupiny stačí, ak dosahujú nejakým spôsobom tých, ktorých si vážia a obdivujú. Nachádzajú svoj vzor, svoj ideál v dobrých ľuďoch. Je to zaiste pekné, ale nie celkom správne. Boh nedal všetkým rovnaké poslanie a nedal im preto ani rovnaké nadanie. V napodobňovaní tých, čo niečím sú, je iste kus pokory, ale čo ak podľa Božieho určenia máme ďalej dôjsť ako tí, ktorých chceme len napodobniť. Čo ak sú nám pomocou len po určitú hranicu a potom už prekážkou, obmedzením, stropom, ktorý obmedzí a prekazí náš osobný rast.

Druhú skupinu tvoria tí, ktorí zas nechcú byť ako iní. Túžia byť čímisi viac, ako sú všetci okolo nich, chcú byť úspešnejší, rýchlejší v posune dopredu, užitočnejší, dôležitejší. Ako je u ľudí prvej skupiny kus zdravej pokory, tak je u týchto kus zdravej ambície, ktorá nemôže chýbať v základoch každého pokroku. Treba však povedať, že sa môže v tejto ambícii ukrývať aj kus nedobrej pýchy a bezohľadného sebeckva.

Tretiu skupinu tvoria svätci všetkých čias. Tí nemajú ideál v ľuďoch. Netúžia byť ako sú iní a ani netúžia nebyť ako sú iní. Netúžia po tom, aby všetkých prevýšili. Ich prvoradou a základnou túžbou je dozvedieť sa, čo chce od nich Boh, potom sa v jeho mene odhodlávajú na viac alebo na menej. Vedia, že je rovnako krásne a vznešené stavať katedrály alebo čistiť zemiaky, ak jedno alebo druhé chce od nich Boh. Ich ideálom je poznať Božiu vôľu a spĺňať ju a ich túžbou, ktorá vychádza zo srdca to, čo povedal žalmista: „Ukáž mi Pane, cestu a nauč ma chodiť po svojich chodníkoch.“ Netreba už vari dokazovať podľa čoho možno hodnotiť veľkosť človeka, seba aj iných i keď s vedomím, že len Božie hodnotenie je absolútne správne.

Prevzaté z rukopisu cudzieho autora

Ján Pavol II.

Oživuj nádej

Svätá Panna,
nazývame požehnaným
plod tvojho lona.
Veď nás k pochopeniu
jeho náročného,
ale pravého slova,
schopného prebudiť
v srdci skutočnú radosť.
Panna bolestná,
daj, aby sme spolu
prežívali city Krista,
tvojho Syna:
pomáhaj nám
nasledovať ho
na strmej ceste Kalvárie,
objaviť v kríži
tajomstvo nového života,
nepodliehajúceho viac smrti.
Panna slávna,
v ťažkých chvíľach
oživuj v nás nádej
na blažené stretnutie s
Bohom,
keď budeme mu podobní,
lebo ho budeme vidieť
takého, aký je (1Jn 3,2).

Úryvok z knihy Ján Pavol II.:
Moje modlitby SSV, Trnava 1996

Kde je chyba?

Stretnúť takého mladého človeka ako toho z evanjelia, ktorý pribehol za Kristom a pýtal sa, čo má robiť, aby dosiahol život večný, je dnes už veľkou raritou. Skutočne išlo o zriedkavý prípad. Všimnime si detaily: Pribehol za Kristom. Utekal, teda nebol ľahostajný, záležalo mu na stretnutí s Pánom. Keď si pred ním. To znamená, že v ňom videl niekoho väčšieho než obyčajného človeka. Pýtal sa ho. Hľadal pravdu, chcel sa dozvedieť čoraz viac. Ako dosiahnem život večný? Nádherná otázka. Veď kto sa už zaujíma o to, čo bude po smrti? Treba si užiť, kým je čas. Bohatý mladík je jednou z mála evanjeliových postáv, ktorá neprosí o telesné zdravie, o zrak, o sluch, ale prosí o ukázanie cesty do večného života. Z ďalšieho rozprávania vieme, že to bol človek, ktorý zachovával prikázania, a keď to o sebe tvrdil, mohol spokojne hľadiť Kristovi do očí, teda neklamal. Aj náš Pán v ňom našiel zaľúbenie, s láskou sa na neho pozrel a povedal mu, aby začal rozdávať... A tu sa všetko láme - mladík odchádza smutný.

Prekvapuje nás to a pýtame sa na príčinu. Veď tento človek bol jednoznačne na vyššej morálnej úrovni ako mýtnik Lévi, Zachej, Mária Magdaléna... Kde sa teda stala chyba? Už sme to vlastne povedali. Bol bohatý, a to nielen materiálne, ale aj duchovne. A bohatstvo, aj to duchovné, je dobré iba na to, aby sme ho rozdávali. Rozdávaním totiž rastie, a keby sme ho chceli mať iba pre seba, stratíme ho. Mladík nevedel dávať, nevedel darovať a nevedel sa darovať. Zákonite musel zostať smutný. Keď si všimneme povolania Léviho, Zacheja, hneď vidíme i hostinu, ktorú vystrojili, a počujeme napríklad takéto slová: Polovicu majetku rozdam chudobným, a ak som niekomu ukrivdil, vrátim štvornásobne... Tu sa rozdáva a pri rozdávaní je veľa radosti. Mladík nevedel dávať, preto odišiel smutný.

Kresťanská dokonalosť nemôže byť orientovaná na seba. Dostávala by nádych egoizmu. Iba ten skutočne prijal Ježiša Krista, komu záleží na tom, aby ho odovzdával ďalej. Komu na tom nezáleží, ešte nevie, čo má. Nie je nám dovolené stavať si sýpky pre seba samých a uisťovať sa:

Duša, máš bohatstva na dlhé roky, máš veľké zásoby...

Teda dávanie, darovanie, darovanie sa. Cezeň nevedel taký nádejný mladík, ako bol ten v evanjeliu prejsť. No prekonanie tejto bariéry v našom životnom behu cez prekážky je povinné - som tu pre druhých, žijem preto, aby som sa dával. Možno ju obísť, ale tí, čo tak robia, vždy majú smutné oči...

MARIAN BUBLINEC

Všetko rastie do svetla

Všimol si si, že celá príroda sa obracia za svetlom? Aj to najmenšie semienko vyrastá z temnoty zeme do svetla. Každý strom, aj keby bol les hocijako hustý, vystiera svoje konáre k svetlu. Každý kvet vystiera svoj kalich za slnkom.

Iba človek sa odvrátil od svetla. Zosivel so šedivou materiou, jeho život stratil všetky farby, všetok zmysel. Jeho život sa preorientoval na materiálne. Ovláda ho až po najhlbšiu myšlienku: až chorobne nadhodnocuje peniaze a majetok, moc a bohatstvo.

Duch je potlačený, myslenie, cítenie a hovorenie stratilo svoju skutočnú dráhu. Kto potláča ducha, zaduša koreň života človeka. Keď sa zatemní svetlo ducha, začína sa zatvrdnutie, fanatizmus, smrteľný konflikt.

Kde ducha vyhánajú, tam sa nasťahuje beznádej a temné nutkanie zahodiť život.

Kto necíti, aká je to temnota, nevyberie sa na cestu hľadania svetla.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

V nedeľu 22.októbra po druhej sv. omši bude stretnutie rodičov detí, ktoré pôjdu na Prvé sväté prijímanie

Na budúcu nedeľu 22.októbra bude zbierka na misie

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia

17.X.utorok

18.00 + Imrich Fabiankovič a manž.Štefánia

18.X. streda

18.00 + Jozef Horvát a manž.Anna

19.X. štvrtok

7.00 za farníkov

20.X. piatok

18.00 + František Belko, manž.Helena a st.rodičia

21.X. sobota

18.00 + Jozef Petráš (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 28-51

22.X. 29. Nedeľa v Cezročnom období

8.00 + Silvester Plevčík, manž.Terézia a deti

9.15 + Ján Stojkovič a rodičia

Liturgický kalendár

16.X. pondelok sv. Hedviga, rehoľníčka

17.X. utorok sv. Ignác Antiochijský, biskup, mučeník

18.X. streda sv. Lukáš, evanjelista - **sviatok**

19.X. štvrtok sv. Ján Brébeuf a Izák Loques, kňazi a spol. muč.

20.X. piatok sv. Vendelín

21.X. sobota sv. Hilarion, sv. Uršula

Slovo na dnes

**Všetko, čo človeka stretne, či už dobré, alebo zlé,
treba brať ako stupeň na ceste k poznaniu, nikdy ako
prekážku.**

František Drtikol

AKCIA KORYTO

V skutočnosti nešlo o žiadne koryto, ale o poriadny parník na Vltave, s kapacitou dvesto ľudí. To si len môj manžel vymyslel tento krycí názov v dobe, keď odpočívacie zariadenia zvané ploštice bolo nevyhnutné predpokladať úplne všade. Ak sa nemýlim, bolo to v roku 1978. Oslava Františkovej promócie sa konala na parníku, celkom oficiálne. O čo menej sa tam jedlo a pilo, o to viac sa pri gitare spievalo a bolo veselo. A čo je dôležité, vošlo sa tam mnoho jeho priateľov. Plavba sa skvele vydarila a to nám zachutilo. Sľúbili sme si, že to hneď po prázdninách zopakujeme. Manžel mojej pacientky u tých „námorníkov“ pracoval a ochotne nám všetko vybavil. Nič nekalé sme neplánovali, ale pretože bol František chartista, dohodli sme sa pre tie ploštice, že nebudeme nikoho pozývať ani telefónom, ani písomne, ale zásadne od ucha k uchu. Každý je osobne zodpovedný za toho, koho pozve. Až v predvečer plavby nám obom došlo, čo sme to vlastne rozpútali. Uvedomili sme si, že to absolútne nemáme a ani nemôžeme mať pod kontrolou. Jeden mal obavy, že nás tam bude päť a pol, a druhý sa naopak desil, že príde ľudí viac, než lodníci na parník môžu pustiť, a sklamaných priateľov, mnohých až z druhého konca republiky, budeme musieť nechať na brehu. Trapas. Navyše mi do toho volal jeden z pozvaných, že určite „na to“ nepríde, a s najlepším úmyslom naliehal: „Na kolenách ťa prosím, nerobte to. Je to riskantné, zatknú vás, zle to dopadne.“ Že so mnou nepohne, pochopil až vtedy, keď som mu povedala: „Zajtra je sviatok archanjela Michala, tak keď nás zatknú, bude to jeho hanba!“

Druhá plavba sa vydarila rovnako dobre ako tá prvá, ale preto to nehovorím. Najkrajšie na nej bolo to, že prišlo presne dvesto ľudí! Ani o jedného menej, ani o jedného viac. Lodníci ich počítali presne, patrí to k ich pracovným povinnostiam. Ako sa to tej náhode mohlo tak podariť, to mi teda vysvetlite. Asi o dva mesiace neskôr to síce na štátnej bezpečnosti malo dozvuky, ale koľko nás na tom parníku bolo, to sa tí vyšetrovatelia nedozvedeli ani od nás, ani od tých lodníkov. Teraz už si to tu pokojne môžu prečítať. Budem rada, keď aj oni pochopia, že žiadne náhody neexistujú. Keby som ich stretla, už by som ich nepoznala. Škoda. Rada by som im poďakovala. Zaslúžili sa o jednu z mojich najväčších skúseností s Duchom Svätým. Tiež náhoda.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Ruženec - cesta osvojenia si tajomstva

„Meditácia o Kristových tajomstvách sa v ruženci podáva charakteristickou metódou, ktorá zo svojej podstaty napomáha ich osvojenie. Je to metóda založená na opakovaní,“ hovorí Ján Pavol II. v apoštolskom liste *Ruženec Panny Márie (Rosarium Virginis Mariae)* -RVM, 26) a ďalej pokračuje: „Nemali by sme byť prekvapení, že náš vzťah ku Kristovi sa môže utvárať aj pomocou konkrétnej metódy. Boh sa zjavuje človeku, rešpektujúc naše prirodzené bytie a jeho životné rytmy. Preto je kresťanská spiritualita (...) bežne poznačená tým, že zasahuje celého človeka ako komplexnú psychickú, fyzickú a spoločenskú bytosť“ (tamže, 27). Ruženec je teda stáročiami osvedčený prostriedok vlastný našej ľudskej prirodzenosti, ako to potvrdzujú aj výsledky psychológie a spirituality.

Ruženec a Ježišova modlitba

Svätý Otec Ján Pavol II., v liste o ruženci hovorí o podobnosti modlitby ruženca, vlastnej západnej tradícii, s Ježišovou modlitbou, známou aj ako modlitba ruského pútnika, ktorá je zase vlastná východnej tradícii. Aj jedna, aj druhá metóda je veľmi jednoduchá a môže viesť k hlbokkej praktickej mystike.

Ježišova modlitba je neustále opakovanie jedinej vety: „Pane Ježišu Kriste, Boží Syn, zmiluj sa nado mnou hriешným!“ Jej vznik, ktorý než vyjadruje stáročnú skúsenosť, je opísaný v Spomienkach ruského pútnika, ktorý prichádza k starcovi, duchovnému vodcovi, dať sa zasvätiť do tajomstiev duchovného života, aby mohol odpovedať na výzvu Písma, že sa treba neustále modliť. Starec mu poskytne jednoduchú radu: každý deň päťstokrát opakovať slová Ježišovej modlitby. Keď sa to pútnikovi darí, opäť prichádza k starcovi a ten mu pridá ďalších päťsto zvolaní za deň... Zmyslom je tu postupné pribúdanie pod skúseným dohľadom. A výsledkom po určitom čase je zosúladený rytmus tepu srdca, dýchania a slov tejto modlitby. Pútnik sa ju modlí vlastne stále, aj v únave, v zaujatí inými vecami, pri chôdzi či v spánku. A zrazu zisťuje, že sa okolo neho dejú zaujímavé duchovné javy. Je to niečo, ako keď nám znie v ušiach melódia obľúbenej piesne. Človek sa tak so svojim telom a myslením naladí na Boží rytmus. O Ježišovej modlitbe, o teologickom význame každého jej slova a o psychologickom význame metódy opakovania jestvuje mnoho odborných štúdií. Osvojiť si ju možno však aj bez nich. Niečo podobné platí aj o posvätnom ruženci. V súčasnosti priťahujú najmä mladých rôzne východné náboženstvá a ich praktiky. Často aj tie môžu byť dobré, veď vychádzajú z potrieb ľudskej prirodzenosti, ktorú máme všetci rovnakú. Môžeme však cez ne prebrať myšlienky a postoje, ktoré sú kresťanstvu cudzie a protirečivé. Rozumnejšie je siahnuť po vlastnej bohatej duchovnej tradícii. Veď len krátke dejiny kresťanskej spirituality obsahujú desať vzázkov najrozmanitejších kresťanských škôl a tradícií. „Ruženec sa nachádza v univerzálnom obraze rozličných náboženských javov, pričom sa od nich odlišuje svojimi charakteristickými vlastnosťami, ktoré odpovedajú na typické požiadavky, vlastné kresťanstvu,“ hovorí Ján Pavol II. (RVM, 28). V ruženci je skrytá veľká múdrosť aj ako v metóde. Ak je podstatou tejto metódy práve opakovanie, nemôže ju poznať a hodnotiť ten, kto sa tomuto opakovaniu dlhodobým úsilím nenaučil. Aj v prípade modlitby ruženca platí, že „pochopí len ten, kto zakúsil“.

Zrnká ruženca

I keď niekomu viac vyhovuje „ruženec, ktorý Pán Boh stvoril“, teda počítanie Zdravasov na prstoch, tradičnou pomôckou pri modlitbe ruženca je reťaz zrníek, ktorú sme si než zvykli nazývať ruženec. „Z praktickej stránky sa neraz považuje len za jednoduché „počítadlo“ na registrovanie poradia odriekanych Zdravasov,“ hovorí Svätý Otec a pokračuje: „No môže byť aj symbolom, ktorý dodá rozjímaniu hĺbku. Prvá vec, ktorú si všimneme, je to, ako sa zrnká ruženca zbiehajú pri kríži, ktorý takto otvára i zakončuje modlitbu ruženca. Stredobodom života a modlitby veriacich je Kristus. Všetko sa v ňom začína, všetko k nemu vedie, všetko sa skrze neho v Duchu Svätom

završuje v Otcovi. Ako počítadlo zaznamenávajúce napredovanie k modlitbe nám ruženec pripomína nepretržitú cestu rozjímania a kresťanskej dokonalosti. Blahoslavený Bartolo Longo v ňom videl reťaz, ktorá nás spája s Bohom. Reťaz - áno, ale sladká reťaz, ktorá nám pripomína náš vzťah k Bohu, nášmu Otcovi. Ruženec je aj synovským putom, ktorým sa zjednocujeme s Máriou, „služobnicou Pána“ (Lk 1, 38), a konečne sa spájame i so samotným Kristom, ktorý napriek tomu, že má božskú prirodzenosť, z lásky k nám vzal na seba, prirodzenosť sluhu“ (Flp 2, 7). Symbolický význam ruženca je vhodné rozšíriť aj na naše vzájomné vzťahy, pričom nám má pripomínať puto spoločenstva a bratstva, ktoré nás všetkých spája v Kristovi“ (RVM, 36). Aj z tejto duchovnej interpretácie, ktorú pápež dáva jednoducho reťazi zniek, môžeme vycítiť bohatstvo jeho vnímania, ktoré si osvojí v škole ruženca.

Viacero metód, jeden cieľ

Ruženec, hoci je jednou z modlitbových metód, sa tiež možno modliť viacerými spôsobmi. Pri ich výbere platí to, čo o každej metóde: nie sú cieľom, ale prostriedkom, ktorý vedie k cieľu. Cieľom je spojenie s Bohom a plnenie jeho vôle v praktickom živote. Vhodnosť metódy závisí aj od životného štýlu a povahy jednotlivého človeka. Niektorí sú skôr praktickí, iní meditatívni, inak sa modlí človek vyčerpaný dennými starosťami a inak starenka v tichu a samote svojej izby. Postupne a vyskúšaním viacerých spôsobov sa každému vykrystalizuje ten, ktorý je pre neho najvhodnejší.

Jedným zo spôsobov je „modlitba v rytme dňa“, po jednotlivých desiatkach, vhodná pre pracovne vyčerpaných ľudí. Možno začať napríklad jedným, dvomi desiatkami cestou do práce, na ďalšie si vytvoriť krátku prestávku počas dňa, dokončiť ruženec večer v tichu pred spaním, či už v izbe, na balkóne alebo na dvore. Prostredie by nemalo byť veľmi rušivé. Modliť sa, keď sa od nás vyžaduje pozornosť, napríklad pri šoférovaní v rušnej premávke, nie je vhodné. Ruženec si vždy vyžaduje určitý pokojný rytmus. Dôležité je spájať si obsah tajomstiev s tým, čo prežívame alebo čo sa deje okolo nás. Tým aj ruch praktického života, ktorý nás obyčajne pohlcuje, vnášame do modlitby a učíme sa v ňom čítať duchovnými očami. Inokedy je však práve pre pracovne vyčerpaného človeka potrebné vyslovene sa stíšiť, zastaviť sa napríklad v kaplnke cestou do práce či z práce, prejsť sa parkom alebo po tichej ulici, na chvíľu upokojiť tok myšlienok a potom sa snažiť pomodliť celý ruženec. Ruženec pomáha zvládať rušný život, ale aj vniesť doň kus pokoja.

Veľmi sa odporúča meditatívny spôsob, ktorý si vyžaduje viac stíšenia. Začína sa prečítaním pasáže zo Svätého písma vzťahujúcej sa na dané tajomstvo, za čím nasleduje chvíľa uvažovania. Alebo si prečítať vopred pripravenú meditáciu od niektorého duchovného autora. To je vhodné, najmä ak sa sami cítime vnútorne vyprázdnení a nedarí sa nám vžiť do daného tajomstva. Text nám môže byť veľkou oporou. Následné opakovanie Zdravasov tieto myšlienky v nás zakorení a pomôže osvojiť si ich obsah. Tak sa naše vnútro obohacuje bohatstvom Písma a duchovnej skúseností Cirkvi.

Tematický cyklus pripravil MARIÁN GAVENDA

Bl. Jozefína Vanniniová 16. október

Po dlhom hľadaní svojho miesta jej Boh zveril náročnú úlohu. Jozefína Vanniniová v nej obstála a vďaka tomu bolo obrozené dielo sv. Kamila z Lellis.

Jozefína Vanniniová sa narodila 7. júla 1859 v Ríme a pri krste dostala meno Judita. Už od malička ju Boh pripravoval na veľké dielo a ona prijímala jeho kríž. Ako štvorročná prišla o otca a tri roky nato jej zomrela aj

matka. Keďže príbuzní nemali prostriedky, aby sa o ňu a jej dvoch súrodencov postarali, deti rozdelili. Staršiu sestru Júliu zverili sestrám sv. Jozefa, mladšieho brata Augustína si vzal k sebe strýko a sedemročnú Juditu dali do opateru milosrdným sestrám, ktoré spravovali sirotinec v Ríme. Pod dohľadom rehoľníčok z nej vyrástla citlivá a nábožná mladá žena. Vyučila sa za detskú vychovávateľku a v 21-rokoch požiadala o prijatie do noviciátu milosrdných sestier v Siene. V Toskánsku však dlho nepobudla. Vrátila sa pre zdravotné problémy. A hoci do noviciátu po krátkom čase opäť prišla, k sľubom ju nepripustili, lebo predstaveným sa zdalo, že na túto rehoľu nemá predpoklady. Judita však cítila hlboké povolanie na zasvätený život,

no nevedela, akým smerom sa vydať. Trpela a modlila sa, aby jej Boh ukázal jej miesto. Ako 32-ročná sa zúčastnila na duchovných cvičeniach u sestier Panny Márie z Večeradla. Posledný deň, 17. decembra 1891, poprosila o radu kazateľa kamiliána bl. Luigiho Tezzu. Ten práve hľadal vhodného spoločníka na obnovu kamiliánskych terciárok, a tak túto misiu zveril Judite. „Sama nezmôžem nič, no dôverujem Bohu,“ znela jej odpoveď. V deň spomienky na obrátenie sv. Kamila 2. februára 1892 spolu s ďalšími dvoma spoločníčkami utvorila novú kamiliánsku rodinu. Dňa 19. marca sa stala jej predstavenou a prijala meno Jozefína. Hlavnou náplňou rehoľného inštitútu bola opatera chorých v nemocniciach aj v domácnostiach. Uprostred veľkej chudoby rástol počet kandidátok. Už do konca roka ich bolo štrnásť a o rok neskôr otvorili ďalšiu komunitu v Cremona. Hoci ich práca prinášala mnoho úžitku, nechýbali ani skúšky. Inštitút najskôr nezískal pápežské schválenie a nechýbali ani ohovárania. Otec Tezza musel prerušiť kontakt so sestrami a vzdať sa miesta ich spovedníka. Až do svojej smrti v Lime si však písal s Jozefínou Vanniniovou. Na Jej pleciah sa zrazu ocitla všetka zodpovednosť za budúcnosť spoločnosti. Nesmiernou húževnatosťou a s dôverou v Boha sa jej podarilo upevniť jej základy a kamiliánky sa čoskoro dostali aj za hranice Talianska - do Francúzska a Argentíny. Roku 1910 po poslednej návšteve rehoľných domov ju postihol srdcový záchvat. Zomrela 23. februára 1911. V tom čase mal inštitút 16 domov a 156 zasvätených členiek. Pápež Ján Pavol II. dňa 16. októbra 1994 vyhlásil sestru Jozefínu Vanniniovú za blahoslavenú.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

15.X.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890